

การศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมไม้สักและไม้ยางในที่ดินของเอกชน นั้น เนื่องจากไม้ยืนต้นนั้นถือเป็นส่วนควบกับที่ดินอันเป็นอสังหาริมทรัพย์ ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เจ้าของทรัพย์สินย่อมมีสิทธิใช้สอยหรือจำหน่ายทรัพย์สินของตน และได้ดอกผลแห่งทรัพย์สินนั้น กับทั้งมีสิทธิติดตามและเอาคืนจากบุคคลผู้ไม่มีสิทธิจะยึดถือไว้ และมีสิทธิจัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้าเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินของตนโดยมิชอบด้วยกฎหมาย แต่พระราชบัญญัติป่าไม้ พุทธศักราช 2484 มาตรา 7 วรรคแรก บัญญัติว่า “ไม้สักและไม้ยางทั่วไปในราชอาณาจักร ไม่ว่าจะขึ้นอยู่ที่ใด เป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. ไม้ชนิดอื่นในป่าจะเป็นไม้หวงห้ามประเภทใดให้กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา” ซึ่งไม้หวงห้ามประเภท ก. บทบัญญัติมาตรา 6 ยังกำหนดไว้ว่า การทำไม้หรือการตัดโค่นหรือกระทำด้วยประการใดๆ เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ จะต้องได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่หรือได้รับสัมปทานตามความในพระราชบัญญัตินี้ หากฝ่าฝืนมีโทษทั้งจำคุกและปรับ อาจรวมทั้งรับทรัพย์สินด้วย ปัญหาจึงเกิดขึ้นกับผู้เป็นเจ้าของไม้สักและไม้ยางที่ไม่อาจใช้สอยหรือจำหน่ายจ่ายโอนหรือกระทำด้วยประการใดๆ ได้อย่างเสรี บทบัญญัติตามมาตรา 7 นี้ จึงเป็นบทบัญญัติที่ก้ำกึ่งเข้าไปจำกัดสิทธิและเสรีภาพในทรัพย์สินของบุคคล ทำให้การบังคับใช้กฎหมายไม่สัมฤทธิ์ผลตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย เนื่องจากมีวัตถุประสงค์ควบคุมกำกับดูแลอย่างเคร่งครัด จึงไม่เป็นการส่งเสริมจูงใจให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้ของชาติ

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้ จึงจำเป็นต้องศึกษาถึงปัญหาในการบังคับใช้พระราชบัญญัติป่าไม้ฯ ที่เกี่ยวกับการกำหนดให้ไม้สักและไม้ยางในที่ดินของเอกชนเป็นไม้หวงห้ามประเภท ก. และบทบัญญัตินี้มีกระบวนการตรากฎหมายเป็นไปตามกรอบที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 หรือไม่ ซึ่งผลของการศึกษาวิจัยพบว่า การกำหนดให้ไม้สักและไม้ยางในที่ดินของเอกชนเป็นไม้หวงห้ามนั้น เป็นบทบัญญัติของกฎหมายที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย และไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินของบุคคล ทำให้ผู้มีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในที่ดินที่มีไม้สักไม้ยางขึ้นอยู่ ต้องถูกเงื่อนไขระเบียบและกฎหมายบังคับโดยไม่เป็นธรรม

จึงขอเสนอให้มีการแก้ไขบทบัญญัติของมาตรา 7 และมาตราอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องให้มีบทบัญญัติควบคุมแต่ไม้สักและไม้ยางที่อยู่แต่เฉพาะในป่าเท่านั้น ส่วนไม้สักไม้ยางในที่ดินของเอกชนสามารถตัดโค่นนำไปใช้สอยโดยไม่อยู่ในบังคับของกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมและจูงใจให้ประชาชนร่วมกันบำรุงรักษาทรัพยากรป่าไม้ของชาติให้ยั่งยืนถาวรสืบไป

This thesis aims to study legal problems in connection with the control of teak and *Yang* on private lands because a perennial plant is deemed as a component part of immovable properties according to the Civil and Commercial Code. The owners of such properties are entitled to utilize or dispose their own properties, to obtain the fruits thereof and to follow up and retrieve the properties from the persons who are not entitled to them and to impede any persons who unlawfully trespass on their properties. However, the first paragraph of Section 7 of the Forest Act, B.E. 2484 (1941) prescribes: "Teak and *Yang* grown anywhere in the Kingdom shall be Category A timber. Other timbers grown in the forest may be categorized as restricted timbers upon the provisions of the Royal Decree." Moreover, with regard to the restricted timbers in Category A, Section 6 also stipulates that logging or collecting or doing anything whatsoever for utilization shall be permitted by the competent officers or be granted the concession according to this Act. If there is any violation, the penalties shall include imprisonment and fine. They may include the confiscation of properties. Consequently, these are problems for the owners of teak and *Yang* who are unable to utilize or sell, transfer or do anything with their teak and *Yang* independently. This provision of Section 7 overwhelmingly restricts the right and liberty in personal properties. This makes legal enforcement ineffective as per the legal intention due to the aim to restrict control and supervision. This is also not the way to encourage and persuade the people to jointly maintain and reserve the natural resources of national forests.

This thesis needs to study the enforcement problems of the Forest Act in connection with the determination of teak and *Yang* on private lands as restricted timbers in Category A and to study whether or not this provision provides legal drafting procedures which are consistent with the limitations stipulated in the Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2540 (1997). It is found that the determination of teak and *Yang* on private lands as restricted timbers is inconsistent with or contrary to legal provisions of the Constitution of the Kingdom of Thailand regarding the right and liberty of Thais and the Civil and Commercial Code regarding rights in personal properties. Consequently, it causes the persons who hold ownership or procession right on the lands in which teak and *Yang* are grown to comply with the unfair condition, rules and legal enforcement.

It is suggested that the provisions of Section 7 and other related Sections be amended to include the control of teak and *Yang* which are grown only in the forest, but those grown up in private lands should be logged, collected and utilized lawfully. This should encourage and persuade the people to jointly maintain and reserve the natural resources of national forests for sustainable and permanent development.